

Tamara Matevc

PEPELKA

Po motivih bratov Grimm

Osebe:

Pepelka

Janez, Pepelkin oče

Gospa Nerga

Njena hčerka Čemeriha

Druga hčerka Mulokuha

Kraljevič Oliver, po mnenju očeta Malega kralja zelo in v vsakem primeru premajhnih stopal

Drugi prebivalci Malega kraljestva: plemkinja in vitez, pestunja in pisar, kuharica in vrtnar, čarovnica in dvorni škrt, šivilja in čevljar, kmetica in zidar, kovačica in ječar, poštarica in rabelj ...

Prvi prizor

Pepelka kazen faše

(Grajsko dvorišče, ki ga obkroža odprta grajska kuhinja, različne delavnice, vrt in njiva, pa tudi rabljev oder ne manjka. Na dvorišču rajajo prebivalci Malega kraljestva: plešejo, plešejo in plešejo ... Plemkinja in vitez, pestunja in rabelj, kuharica in ječar, čarovnica in dvorni škrat, šivilja in čevljar, kmetica in zidar, kovačica in pisar ... Kot kaže, gre za poseben obred, ki ga prakticirajo v Malem kraljestvu: stopajo iz lastnih čevljev v tuje in se tako učijo novih gibov: pestunja od čevljarja, kovačica od pisarja, ječar od kuharice in zidar od kmetice ... Znanje in veščine krožijo in se na najbolj nenavadne načine med seboj oplajajo.

Nenadoma mednje priteče Pepelka.)

PEPELKA *(Nekomu za odrom):* Jaaaa, takoooooj pridem...! *(Zbrani družbi, ki pleše.)* Oprostite, ker zamujam. *(Se hitro še sama vključi v ples. Nekomu na desni.)* A kralja spet ni? *(Nekomu na levi ali pa sama bolj sama sebi.)* Najbrž daje svojega sinka debelinka spat ... *(Potem se zbere, pozabi na kraljevega sinka debelinka, Oliverja, in spretno drsi iz čevljev v čevlje ...)*

(Na grajsko dvorišče privršijo gospa Nerga in njeni hčerki, Čemerika in Mulokuha, za njimi pa z njihovo prtljago otovorjen plašni in ves čas na uslugo, Pepelkin oče Janez.)

GOSPA NERGA: Kaj je ta džumbus? Še sama sebe ne slišim ... takoj imejte mir! Prinašam vam mir! Ste slišali?! Mir in tišino, barbari brezbožni! Disciplino in red in delovno etiko! Rajajo, rajajo, kot da so prazniki! Raja nemarna, delat naj gre!

ČEMERIKA: Kako me boljjo ušesa. *(Pokaže na Pepelko.)* Kdo je ta?

MULOKUHA: Ona je, »tista« ...

ČEMERIKA: A TA, da bo moja nova sestra? Niti pod razno! Ta smrdi še bolj kot ti!

GOSPA NERGA: Posluh, gospoda! Takoj hočem h kralju! Moj novi mož je popolnoma nesposoben in pravi, da se kralja pri vas ne moti! Ja kaj si pa misli, da je, cesar?!

PEPELKA: A kralj, kaj misli? Ja najbrž misli, da je kralj ...

GOSPA NERGA: Kdo pa misliš, da si ti, gospodična mlada?!

PEPELKIN OČE: Žena, to je moja draga hči. Pepelka. Pepelka, to je moja ljuba žena.

ČEMERIKA: Kakšno trapasto ime!

PEPELKIN OČE: Zate pa sem pripeljal dve sestrici, da se boš lahko igrala z njima.

GOSPA NERGA: Čemerika, obnašaj se!

MULOKUHA: Kakšno kmetavzarsko ime, prav res! Pepelka? Ali zvečer namesto v posteljo legaš v pepel?

ČEMERIKA: Glede na to, kako je vsa zaprašena in umazana, o tem sploh ni nobenega dvoma.

PEPELKA: Ne, ljubi sestri. Zvečer se spremenim v vampirja in na metli jadram po nebu, dokler s svojimi krvi željnimi očmi ne zagledam prave žrtve, navadno dveh. Najraje imam take mulaste in čemerne, te imajo kri sladko ko med ...

ČEMERIKA IN MULOKUHA: Na pomoč, mama!

GOSPA NERGA: Pepelka, komaj sva se spoznali, pa te že moram poslat stat v kot!

PEPELKA: Žlahtna gospa, odprite vendar oči, zakaj opa jih imate; tukaj je vse bolj na vkrog in kotov nimamo že vsaj od Turkov dalje ...

(Prebivalci gradu medtem pakirajo svoje stvari in odhajajo. Vsak od njih pred Pepelko položi svoj par čevljev. Zadnja odhaja poštarica.)

POŠTARICA: Ne zamerite nam, mlada gospodična, ampak v Malem kraljestvu ni več veselja, od kar so prišle te tri. Čemerno nergajo in kuhajo mulo, nam pa venijo duše in nič več nam ne gre prav od rok in od nog ...

Moramo proč, iskat druga plesišča. Želimo vam dobro in morda se kdaj srečamo spet. *(Odhaja še sama, tik preden izgine, pa se le spomni.)* Ah oprostite – pismo od kralja.

(Še preden Pepelka vzame pismo, ji ga iz rok iztrga gospa Nerga, ga odpre in prebere.)

GOSPA NERGA: Oh, oh, oh! Mali kralj nas vabi v goste, nam na čast prireja ples! Kako lepo od njega, kako vljuden in napreden mož! Je poročen? Janez, ni čas, da greva narazen?

ČEMERIKA: Mati, nehajte! Če se vi poročite z Malim kraljem, potem to pomeni, da se jaz ne morem z njegovim sinom, ker bo skoraj moj brat.

MULOKUHA In jaz tudi ne! Kdo mi bo potem kupoval bisere?!

PEPELKA *(sama sebi)*: Uh, Oliver, kar dve na en mah, in sploh ti ni bilo treba s stola vstati. *(Gospe Nergi.)* To vabilo ni namenjeno vam, gospa Nerga, ampak prebivalcem Malega kraljestva, Mali kralj rad zapleše v njihovih čevljih, da začuti, kako jim gre, Mali kralj rad posodi svoje, je pa res, da ima zadnje čase čudne muhe in ne pride več med nas ... Zbolel je in baje sina muči ...

GOSPA NERGA: Čemeriška, Mulokuha, ljubici ... Janez, daj obleke in dragulje. Si prinesel Mulokuhi bisere, kot je naročila? Dokler ni ženina, je to tvoj strošek ...

PEPELKA: Gospa, vabilo ni za vas in ne za vaši hčeri. Oliver je hudo bolan in če vas zagleda, se bo skrčil ...

MULOKUHA: Saj drugih ni, so že vsi odšli!

ČEMERIKA: Počeši me, Pepeličica!

MULOKUHA: Osnaži nama čevlje in pritrđi nama zaponke, ker pojdeva na svatbo na kraljevi grad.

PEPELKA: Malo morgen, bejbi!

GOSPA NERGA: Janez, daj šibo!

PEPELKIN OČE: Kakšno šibo, draga žena?

GOSPA NERGA: Leskovo, leskovo.

MULOKUHA: In prej jo namočite v vodo, ata, da bo švisnila skozi zrak ...

PEPELKA: Kakšen ata, ti gos neumna!

PEPELKIN OČE: Ljubice, imejmo se radi, družina smo!

ČEMERIKA: Kaj si rekla moji sestri?

GOSPA NERGA: Kako si poklicala mojo hčer?

PEPELKA: Gos neumna, to, kar je.

ČEMERIKA: Ti boš pa doma ostala, ti boš pa doma ostala, ti boš pa doma ostala, suhe žemlje ribala ...

PEPELKA: Nič ne bom doma ostala, nič ne bom doma ostala, nič ne bom doma ostala, s tabo bom na rajžo šla.

Če bom hotela, bom šla, kamor bom hotela in kadar bom hotela in s komer bom hotela.

MULOKUHA: Na grob k svoji mami mogoče, za drugam tako nisi ...

ČEMERIKA: U, nizka, nizka ...

GOSPA NERGA: Mulokuha, prav je, da si iskrena, to pri tebi zelo cenim. Svet je na splošno preveč hinavski, malokdo si danes še upa biti odkrit ... ? Smo? Gremo? Pepelka, če bi rada šla ... Kaj se pa kisaš?!

PEPELKA: Ostala bom doma.

(Gospa Nerga energično pogleda naokoli in njen sokolji pogled opazi veliko prazno skledo, ob njej pa lonec pepela in lonec leče.)

GOSPA NERGA: Janez, pomagaj!

PEPELKIN OČE: Da, draga, na uslugo?

GOSPA NERGA: Stresi, prosim, tole lečo iz lonca v skledo. Da ne bo po nemarnem izgubljala čas in gledala v zrak, ko nas ne bo ...

PEPELKIN OČE: *(Zajame sapo.)*

ČEMERIKA: In ne ugovarjajte, ata.

PEPELKA: Če bi bila ti njegova hči, bi te utopil v žlici juhe prvo minuto, ko si prišla na svet! Gos neumna!

ČEMERIKA: Mati, mati, ste jo slišali?

GOSPA NERGA: Čemeriška, kar mirno kri. Takoj bom uredila. Ubogi otrok je bil predolgo brez matere, ampak hvala bogu zame ... zdaj sem tu. Janez, zdaj pa stresi, prosim, v še pepel iz tistega lonca v tole skledo ...

PEPELKIN OČE: Ljuba Nerga, čemu zdaj to?

MULOKUHA: Naredite, kot vam je ukazala mati, ata.

PEPELKA: Če bi bila ti, Mulokuha, njegova hči, bi se ata obesil na prvo drevo.

GOSPA NERGA: Pepelka – težko ti je reči "hči".

PEPELKA: To pa je prva stvar iz vaših ust, gospa Nerga, s katero ste me res razveselili.

GOSPA NERGA: Lahko mi rečeš – mati.

PEPELKA: Niti v sanjah, ne v nočni mori in ne mrtva, gospa Nerga.

GOSPA NERGA: Ne bom te premlatila, čeprav si zaslužiš. Verjamem, da mora biti kazen vzgojna. Glej, da bo pepel, ko se vrnemo, spet v svojem loncu, leča v svojem in ta skleda prazna.

PEPELKA: Gospa Nerga ...

GOSPA NERGA: Reci mi mati, prosim te ... Tako bova nekoč morda vendarle prijateljici.

PEPELKA: Gospa Nerga, a so vam, ko ste bili majhni, morda preveč pravljic brali?

(Gospa Nerga jo udari in odvihra.)

(Mulokuha jo pljune in odvihra.)

ČEMERIKA: Gos neumna! Gos neumna! *(Odvihra.)*

Drugi prizor

Očetu pa žal ni pomoči

(Gospa Nerga hčerkama odide, Pepelkin oče Janez pa obstoji, kot ne bi prav vedel, ali naj gre za ženo ali naj ostane pri Pepelki.)

PEPELKA: Ata, zakaj se nikoli ne potegnete zame?

PEPELKIN OČE: Jaz bi samo rad, da bi bilo vsem vse prav ...

PEPELKA: Radi bi celo jajce in jajce na oko.

PEPELKIN OČE: Tako polno glavo imam vsega, Pepelka.

PEPELKA: Zakaj ste se poročili s to neznosno žensko?

PEPELKIN OČE: Kralj je tako hotel.

PEPELKA: Je treba kralja ubogat?

PEPELKIN OČE: Zna biti koristno. Če ga ne bi ubogal, bi naju poslal po svetu. Morala bi beračiti, tega pa za svojo hčerko nisem hotel. Tvoja mama bi se obračala v grobu.

PEPELKA: Obrača se zdaj, če gleda, kak šlevder ste postali po njeni smrti. Ata, saj še lahko greva ... Vzemiva pot pod noge in pojdiva. Doživela bova čudovite pustolovščine in zagotovo naju sreča sreča.

PEPELKIN OČE: Samo deklica si, potrebuješ varnost in red. Naredi to, kar so ti naročili tvoja mati Nerga, pa bo vse prav. Ne jezi jih bolj, kot je treba. Jaz pa ti bom, ko bo čas, poiskal primernega ženina in potem boš lahko odšla od doma z njim in boš končno srečna.

PEPELKA: Jaz hočem biti srečna ZDAJ in ne enkrat potem. In ko bom hotela oditi od doma, bom odšla sama, zato pa res ne rabim ženina, ne več v teh časih, ata. Mogoče pa sreča ni povezana samo s poroko?

PEPELKIN OČE: S tvojo mamo sem bil zelo srečen ...

PEPELKA: In vendar niste bili ob njej ob njeni zadnji uri ...

PEPELKIN OČE: Kralj ni pustil, rekel je, da je služba služba, družba pa družba ...

PEPELKA: Ah, ata, pojdite no ...

PEPELKIN OČE: Naj ti pomagam ... da boš prej?

PEPELKA: Prebirat lečo iz pepela? Saj ne mislite resno, da bom počela to?

PEPELKIN OČE: Mater Nergo je treba ubogat.

PEPELKA: Mater Nergo in Malega kralja. Pa čeprav ti naročita, da splezaj na hruško in se vrzi na nos.

PEPELKIN OČE: Težka vprašanja so to ...

PEPELKA: Prav nič, vsaj kar se mene tiče, ne. Mati Nerga in Mali kralj sta najboljši par! Škoda, da se nista poročila, bi vi imeli mir ... Pojdite zdaj.

PEPELKIN OČE (*negotovo*): Želiš, da grem?

PEPELKA: Rada bi bila sama. Čevlje moram zložit v omaro ... Še prej pa jih obrisat ... (*In se res loti.*)

PEPELKIN OČE (*z olajšanjem*): Če tako hočeš, prav. (*Odide.*)

Tretji prizor

Oliver od mrtvih vstane

(Komaj oče dobro odide, se pripelje na oder Oliver, sin Malega kralja, na invalidskem vozičku, obe nogi ima stegnjeni predse in stopala vpeta v čudno napravo, ki spominja na natezalnico.)

OLIVER: Pepelka! Kaj pa ti sred šolnov kot princesa sredi rož? Si bila v šoppingu?

PEPELKA: O?! Oliver? Kaj pa ti tukaj? Slišala sem, da te je oče zaprl v stolp brez oken in vrat in da čakaš, da te pride rešit princeska.

OLIVER: Ja, tri so mi praskale po stenah, ena stara in dve grdi, sem se moral kar pobrat.

PEPELKA: Si srečal mojo novo mamo in sladki sestrici?

OLIVER: Če bi jo moja ata Mali kralj oženil, bi jih jaz peljal na najvišji stolp, da jim pokažem najlepši razgled, in potem bi same od sebe padle najbolj globoko ...

PEPELKA: Kako pa, da si se lahko izmuznil?

OLIVER: Sem rekel, da moram v svojo kamrico, ker mi samo v tisti klimi grajske line stopala rasejo tako, kot si želi moj ata Mali kralj. Ampak Pepelka, sem pogruntal, kako deluje ta patent. Sem gruntal vse tiste dni, ko sem bil nepremičen in sem v mislih sestavil in razstavil ves mehanizem ...

PEPELKA: In zdaj moraš samo še preiti od misli preko besed k dejanjem.

OLIVER: Kaj?

PEPELKA: Zakaj imaš to stvar še vedno gor?

OLIVER: Desni in levi razteznik? Ja da mi razteguje stopalo – da bom imel daljše stopalo in da bom lahko bolj ambiciozno stopal, kot je uspelo mojemu atu. Tako vsaj pravijo moj ata Mali kralj.

PEPELKA: Zakaj?

OLIVER: Kaj zakaj?! Pa kaj si danes tako čudna?!

PEPELKA: Zakaj bi bilo dobro, da bi stopal bolj ambiciozno, kot stopa tvoj ata Mali kralj?

OLIVER *(nekaj časa tuhta)*: Ja, ker mi ata želijo samo tisto, kar je najboljše zame ...

PEPELKA: Ja, ja, meni pa tudi moji ... Da potrpiš, dokler se ne poročim, potem pa bo že ...

OLIVER: Moj ata Mali kralj pravijo, da je konkurenca v svetu vedno večja in da je dobro imeti stopalo vsaj za številko, dve daljše od stopal vrstnikov.

PEPELKA: In ti jim kar verjameš?

OLIVER: Se ni za kregat z Malim kraljem.

PEPELKA: Kak deja vu. To sem pa danes že enkrat slišala.

OLIVER: Kaj pa ti delaš?

PEPELKA: Saj vidiš – prebiram lečo iz pepela.

OLIVER: Ne, tega pa res ne vidim. Zakaj nisi prišla na ples? Nikogar ni bilo, razen tistih treh avš. Kje so pravzaprav vsi?

PEPELKA: Odšli so rekoč, da ne marajo tišine, miru, discipline in reda in delovnih navad ... Jih je potrlo, odkar je trojka na sceni, pa so šli. Če mene vprašaš, so prehitro vrgli puško v koruzo, po drugi strani pa – tudi jaz bi šla, če ne bi bilo zavoljo ata ...

OLIVER: Zavoljo ata?

PEPELKA: Zaradi koga pa?

OLIVER: Zakaj te ni bilo na ples?

PEPELKA: Plesala bi s teboj, ampak ti samo sediš.

OLIVER: Tista vešča ti ni dovolila prit ...

PEPELKA: Saj menda ne misliš, da bi me mogla ustavit, če bi si res želela it? Stekla bi na mamin grob, poklicala belo ptičico in rekla: "Stresi, potresi se, ljubo drevo, vrzi name zlato in srebro." In ptička na drevesu bi mi vrgla zlato in srebrno oblekico ter par z zlatom in srebrom izvezeneh šolenčkov. V vsej naglici bi se preoblekla in odšla na svatbo. Moji sestri in mačeha me ne bi spoznale in bi menile, da mora biti kaka tuja kraljična, tako prelepa v zlati oblekici. Ampak kaj, ko ni kraljeviča, ki bi me prijel za roko in zaplesal z mano. Ki bi zaradi mene zavrnil vse druge. Ki bi ob polnoči po grajskih stopnicah iskal moje čevlje ...

OLIVER: Kar norčuj se.

PEPELKA: Vstani, no! Pleši z menoj!

OLIVER: Ne morem, Pepelka.

PEPELKA: Kot da ne veš, da ima vsaka ječa kak prhek zid, v katerem se skriva pot na svobodo.

OLIVER: Ata Mali kralj so mi povedali, da se mojih okov ne da snet. Sem jih pa preštudiral, in to sem ti prišel razložiti ... Ko bom veliki, bom izumitelj.

PEPELKA: ... in boš izumil sto genialnih in neuporabnih izumov.

OLIVER: Pogruntal sem, da mi bosta oba razteznika samodejno odpadla, ko bo stopalo dovolj dolgo ... Pri številki 47.

PEPELKA: Pa zakaj tvoj ata Mali kralj vztraja, da moraš imeti večje stopalo?

OLIVER: Ker me ima rad in ne želi, da bi bil tak revež, kot so oni.

PEPELKA: Zakaj pa so Mali kralj revež?

OLIVER: Ja, ker so majhni, ne?

PEPELKA (*zaprepadeno*): Saj niso. Visoki so vsaj tako kot moj ata. Moj ata zase pravijo, da so med najvišjimi, kar jih poznajo.

OLIVER: Vem, stvar perspektive. Ampak moj ata, Mali kralj, se pa počutijo prenizki glede na svoje potencialne in mi razlagajo, da si ne bi želeli, da bi se tudi jaz tako počutil, ko enkrat odrastem, in da je otroštvo čas, ki – enkrat zamujen, ne vrne se noben. Pač, Pepelka! Oni se počutijo majhni in rastejo prek mojih stopal.

PEPELKA: To je – če mene vprašaš – zločin nad otrokom.

OLIVER: Ma ne, ne pretiravaj, sploh pa te ne sprašujem za mnenje. Prišel sem ti samo povedat, da sem pokapiral ta mehanizem in bi kaj podobnega znal sprojektirati tudi sam.

PEPELKA: Natezalnico za otroke?

OLIVER: Različne patente, Pepelka!

PEPELKA: Ki služijo zato, da vanje vpnejo očetje svoje sinove?

OLIVER: A si ti slučajno v puberteti?! Sploh se ne znaš več normalno pogovarjat! A si sploh lahko predstavljaš, kake trike in izgovore sem si moral jaz izmisliti, da sem lahko zdaj tu? Hotel sem ti povedati, kaj sem pogruntal, tebi edini, ti pa ... (*Zamahne z roko, saj tako nima smisla. Obrne voziček, da bi odšel.*)

PEPELKA: Oliver!

OLIVER: Kaj?

PEPELKA: Poročila se bom.

OLIVER: Ne.

PEPELKA: Ja, pa se bom.

OLIVER: Ne.

PEPELKA: Ja pa se bom, ja pa se bom.

OLIVER: Nehaj!

PEPELKA: Ko bom velika, se bom poročila!

OLIVER: Nehaj no, pa kaj ti je?

PEPELKA: Nič. Samo poročila se bom.

OLIVER: Ne!

PEPELKA: Poročila se bom, poročila se bom!

OLIVER: Nehaj, nehaj, nehaj!!!

PEPELKA: Poročila se bom, poročila se bom, poročila se bom!!!

OLIVER: Ne!!!

PEPELKA: A se boš ti poročil?

OLIVER: Ne!

PEPELKA: Ja, ja, ja!!!

OLIVER: Ne, ne, ne!!!

PEPELKA: Poročila se bom!

OLIVER: Ne!

PEPELKA: Ja!

OLIVER: Neeeeeeeeeeee!

PEPELKA: Jaaaaaaaaa!

OLIVER: Nočem, da se poročiš!

PEPELKA: Zakaj se jočeš?

OLIVER: Ker nočem, da se poročiš!

PEPELKA: Zakaj ne?

OLIVER: Zato, ker ne!!!

PEPELKA: Pa se bom, poročila se bom!

OLIVER: *(Pozabi na raztegalnika, skoči pokonci in naredi par korakov proti Pepelki. Popolnoma histeričen.)*
Neeeeeeeeeee!

PEPELKA: Glej, glej. Nekdo hodi.

(Oliver čukasto gleda svoje noge, odpadla raztegalnika, invalidski voziček in Pepelko.)

PEPELKA: Talita kum. Deček je vstal.

OLIVER: Uf ...

PEPELKA: Kjer je volja, je tudi pot, a ne?

OLIVER: Sploh ne morem verjet ...

PEPELKA: Škoda, da sem ti šele zdaj povedala, da se bom poročila. Če bi ti povedala to že kdaj prej, bi ti prihranila veliko muke. Mogoče bi te lahko pripravila celo do tega, da bi po gradu skupaj iskala moje copate ...

OLIVER: Pa s kom se boš poročila, Pepelka?!

PEPELKA: Ja, s tabo, ne? A se nisva zaročila, ko sva bila stara tri leta in pol?

OLIVER: Z mano?!

PEPELKA: S kom pa?

OLIVER: Zakaj pa nisi rekla?

PEPELKA: Ker te sicer ne bi nikoli spravila s sedežka ...

OLIVER: Kdaj pa se bova poročila?

PEPELKA. Ma že enkrat. Ko bova večja. Ko bova imela kak dovolj dober razlog.

OLIVER: Zakaj si pol zdaj naredila vso to dramo?

PEPELKA: Jaz nisem delala nobene drame, jaz sem samo rekla, da se bom poročila, ker me je zanimalo, ali lahko stopiš na noge in ali imam prav, ko predvidevam, da lahko to okovje odpade takoj, ko nehaš verjet, da so tvoja stopala zakleta vanj. In se mi je zdelo, da ta praktični eksperiment ne potrebuje nobene teoretične preverbe.

OLIVER: Vseeno si želim biti znanstvenik, ko odrastem.

PEPELKA: Jaz pa bom učiteljica plesa. Ljudi bom učila, kako stopit v tuje čevlje in zaplesat v njih , da potem spet bolje hodiš v svojih ...

OLIVER: Jaz pa bom izumitelj. Izumljal bom ... ne vem še kaj.

PEPELKA: Prave razloge?

OLIVER: Izumil bom razlog, zaradi katerega bodo veseli ljudje zopet naselili Malo kraljestvo.

PEPELKA: To je dober in plemenit cilj.

OLIVER: Veseli ljudje, ki ne vržejo puške v koruzo takoj, ko gre kaj narobe.

PEPELKA. Računam nate, moj vitez ...

(Zaslišita glasove, družba se vrača.)

PEPELKA: Pssst! Pojdi zdaj! Vračajo se! Očitno je čajanke konec ...

OLIVER: In živela sta srečno in zadovoljno, dokler se nista poročila in če se nista poročila, živita srečno in zadovoljno še danes.

PEPELKA: Trapec. Imaš kaj proti poroki na splošno?

OLIVER: Ne, samo ne zanima me še. Še. Rad bi prej izumil kak pravi razlog ...

PEPELKA *(ga prekine)*: Saj mene tudi še ne zanima ... zelo. Sploh če pomislim, da bi po poroki počela isto kot zdaj, torej prebiralala lečo iz pepela, potem res ne vem, v čem bi bil smisel ... To lahko počnem tudi ledig in frej ...

OLIVER: Adijo, grem. Se vidiva, Pepelka. Čez sto let ali morda kak dan prej ... Morda te bom takrat zasnuvil.

PEPELKA: In jaz ti bom, če boš imel res dober razlog, mogoče rekla: "Da, da, da .... " *(Mu pomaha v slovo.)*

Četrty prizor

Mulokuha si odreže palec, Čemerika pa peto

(Ko Oliver odide, se Pepelka zopet zatopi v čevlje, ki so ji jih ob slovesu podarili prijatelji. Stopa iz enega para v drugega in se spominja in po spominu obnavlja gibe svojih nekdanjih soplesalcev, ritem pa si daje s kuhalnico in pokrovko ... Zaigra se in kar pozabi, da je Oliver odšel, ker sta zaslišala, da se družba vrača s plesa ... In tako gospa Nerga in gospodični Čemerika in Mulokuha planejo v kuhinjo in zasačijo Pepelko, kako se igra in poplesuje, zatopljena v svoje srečne spomine, namesto da bi bila koristna ali pa vsaj pridna in poslušna. Kmalu se jim pridruži tudi Pepelkin oče.)

GOSPA NERGA: Kaj pa je zdaj to?!

ČEMERIKA: A?!

MULOKUHA (*užaljeno, ker Pepelka tako sijajno pleše*): Saj sem vedela! Misli, da je najlepša!

ČEMERIKA: Nehaj se že igrat eno ... Trnuljčico! A čakaš princa ali kaj?! Tisti, ki bo tebe hotel, se še ni rodil, da veš!

GOSPA NERGA: Polno pepela je v leči in pepel je poln leče! Ti otrok nesrečni! Kaj so počela ves ta čas?! Nobene hvaležnosti ni v tebi, sploh se ne zavedaš, kako pomembne opravke smo imele!

PEPELKIN OČE: Saj ni počela nič ...

GOSPA NERGA, ČEMERIKA IN MULOKUHA: Tiho!

PEPELKIN OČE: ... takega.

GOSPA NERGA: Tišina, sem rekla!

PEPELKA: Ne deri se na mojega ata, koza ti stara!

GOSPA NERGA: Kaj?! Kako si upaš, nesramnica, predrznica ... (*Pepelkinemu očetu.*) To je zato, ker ni prebrala leče iz pepela. Če bi se posvetila delu, bi zdaj drugače pela!

ČEMERIKA: ... objestnica jezikava ...

MULAKUHA: ... boš že videla, ... !

PEPELKA: Joj a res, kaj, pa kako me je strah!

MULOKUHA: Jezik se ti bo posušil!

PEPELKA: Ko bi se mi vsaj ušesa, da ne bi slišala več teh vaših traparij!

GOSPA NERGA: Janez, reci kaj!

PEPELKIN OČE: Saj ni počela nič takega!

GOSPA NERGA: Rekla sem – tišina!

ČEMERIKA: Tega ni mogoče več trpeti!

MULOKUHA: Saj sem rekla – bo že videla! Strela jo bo!

PEPELKA: Čevlje čistim, kot ste naročili, mati Nerga!

GOSPA NERGA (*zgroženo svojemu možu, Pepelkinemu očetu*): Jo slišiš?! Kap me bo! (*Pepelki. Kje si pa nakradla vse te čevlje?!*)

PEPELKA: Moji prijatelji so mi jih podarili, takrat ko so zaradi vas odšli ....

(Čemerika in Mulokuha se zakadita v čevlje in jih pomerjata, poskušata hoditi v njih, v mislih obnavljata sijajne gibe, sredi katerih sta prej zalotili Pepelko, vendar jima ne gre nič dobro od rok, zelo sta štorasti in trdi.)

GOSPA NERGA (*Pepelkinemu očetu*): Tako sem se trudila z njo, ampak ne gre. Kradljivka je, lažnivka in ... slab vpliv ima na moji ljubici. Proč mora. V sirotišnico. Ne, ne, že vem ... Pošlji jo nekam v službo!

PEPELKIN OČE: Otrok je še, draga ...

GOSPA NERGA: Ja hudiča, kdo nosi v tej hiši hlače, ti ali jaz?!

PEPELKIN OČE: Ti, draga!

GOSPA NERGA: Potem pa mi ne ugovarjaj, a je prav?!

PEPELKIN OČE: Da, draga.

GOSPA NERGA: Ni čudno, da gre svet v maloro! Moški dandanes sploh ne ubogajo več! Moderni časi, jaz jih ne razumem več ...

PEPELKIN OČE: Da, draga ...

GOSPA NERGA: Kje sem že ostala? Trudila sem se po svojih najboljših močeh, pa nič ...Mogoče bi morala biti bolj stroga in odločna, ampak kaj, ko imam tako mehko srce ... Od zdaj naprej bo drugače – v tvoje dobro, Pepelka! (*Pepelkinemu očetu.*) Nekam jo pošlji v službo, denar pa naj vsak mesec nakažejo kar k nam. Ji bomo našparali za doto, če se slučajno kdaj omoži. Če pa ne, bo pa za moji srčici zlati ... (*Ji od ganotja stopijo solze v oči, ko ju gleda, kako pomerjata čevlje.*)

ČEMERIKA Daj da pomerim! Daj mi jih sem! Ne te, koza neumna, ampak one s peto!

MULOKUHA: Premajhni so ti! Ha, ha, ha, premajhni so ti!

PEPELKA: Poskusi tiste, od rablja!

GOSPA NERGA (*Pepelkinemu očetu, cepeta od nejevolje.*) Ta otrok se dela norca iz nas! Moji mili hčerkici ponuja čevlje od rablja!

PEPELKIN OČE: Pepelka, srček ...

PEPELKA: Ata, tudi vam bi se podali ... Koristilo bi vam, če bi kdaj stopili z njim v korak ... v

PEPELKIN OČE (*nemočno*): Pepelka, srček ...

ČEMERIKA (*svoji sestri*) Daj jih sem! Meni bodo prav! Ti imaš stopala velika ko dve ladji!

(*Se trgata za čevlje.*)

GOSPA NERGA: Ljubici, bonton, omika!

MULOKUHA: Ravno prav so mi, ravno prav, pusti me avša škrbasta!

GOSPA NERGA (*ljubeče, ljubeče*): Oh, kako sta danes ... razposajeni!

ČEMERIKA: Poglej, meni so prav, poglej!

MULOKUHA: Ne, pa ti niso, glej kako ti salo čez kipi. Premajhni so ti! Vsaj pet števil! Stopala imaš ko kak – trajekt!

ČEMERIKA: Kaj pa ti veš, ti sploh pojma nimaš! Plemkinja ne hodi v čevljih, plemkinja v čevljih samo – sedi in noge v luft drži. Saj je vendar – plemkinja!

GOSPA NERGA (*se ju kar ne more ne nagledat ne naposlušat*): Kako sta bistro, brhke ... (*išče besedo, ki bi povzela neizgovorljivo*) krasne!

(*Mulokuha začne nekaj besno iskat po omarah in predalih.*)

PEPELKA: Ata, greva proč ...

PEPELKIN OČE: Kam, Pepelka? Ne znam nikamor, nikoli nisem menjal čevljev in vse, kar znam, je biti tukaj, kralju na uslugo in na razpolago, pa še njej ... (*Nesrečno pokima proti gospe Nergi.*)

PEPELKA: Ata, stopite kdaj iz svojih čevljev v kakšne druge, samo poizkusite, vsaj za sekundo ...

PEPELKIN OČE: Ne morem, Pepelka. Zrasli so se mi na kožo, ne morem jih več sneti z nog. Ljuba hčerka, spat grem. Ne jezi preveč matere ... presvetle gospe Nerge. Že tako imam cel kup skrbi in jutri moram zgodaj vstati. Mali kralj se je odločil, da bo zrasel, pa če se za to na pol pretrga. Preštudirat moram stare knjige, morda najdem kak recept ... Lahko noč, Pepelka.

GOSPA NERGA: Kak lenuh si, Janez! Pepelka je res prava hči svojega očeta! Hvala bogu, da lahko jaz zjutraj potegnem, če ženska v mojih letih ne spi dovolj, se začne rediti ... Ti pa sploh ne rabiš spanja, nobenega dokaza ni, da bi spanec moškemu v zrelih letih kakor koli koristil.

(*Nenadoma začne ČemeriKA na ves glas od groze kričati in kaže na sestrina stopala, ki jih zaliva kri. Mulokuha pa jo z nožem v roki hladnokrvno gleda in z odločno gesto zahteva čevlje.*)

MULOKUHA: Čevlji morajo biti kot uliti! Sem z njimi, debelonoga!

ČEMERIKA: Ne dam, ne dam! Umazala jih boš!

PEPELKA (*zapleše*): Gru gri, gru gri, gru gri, v šolnu je kri: premajhen je šolenček ta, prava nevesta je še doma!

MULOKUHA: Daj mi čevlje, kmetica! Tebi so premajhni, jaz sem prava plemkinja!

(Čemerika ji izpuli nož in si še sama ročno odreže peto.)

ČEMERIKA: Nismo mi premajhni, ravno prav so mi, ravno prav!

PEPELKA *(zapleše)*: Gru gri, gru gri, gru gri, v šolnu je kri: premajhen je šolenček ta, prava nevesta je še doma!

(Gospa Nerga, ki je do zdaj lovila sapo, omedli, Pepelkin oče jo prestreže v zadnjem trenutku.)

PEPELKA: A ju pustim izkrvavet, oče? Svet bi bil rešen dveh malih nadlog ... Ampak dobro – ker me je tudi čarovnica naučila svojih korakov ... naj jima bo. Čeprav si niti slučajno ne zaslužita. *(Obuje čarovničino obutev, začuti svoja stopala in v plesu zameša zdravilno mažo.)*

PEPELKIN OČE: Hvala, Pepelka. Jaz pa odnesem svojo ženo na zid in jo z zida vržem v globok vodnjak.

GOSPA NERGA *(nezavestna)*: To sem pa slišala!

PEPELKA: Vsak ima svoje sanje, oče ...

PEPELKIN OČE: In vsake sanje imajo svojo moro, Pepelka moja. Lahko noč, kar je je še ostalo.

(Odide.)

Peti prizor

Pepelka nauči Mulokuho in Čemeriko plesati, vse tri pa odložijo ta trapasta imena

(Pepelka obvezuje stopala svojih polsester, ki se cmerita in kisata.)

PEPELKA: Ejhata, jejhata ... Ta stopala pa ne bodo nikoli več plesala ...

MULOKUHA: Zakaj si tako nesramna z mano, Pepelka?

PEPELKA: Lej ti to ... A zdaj sem pa jaz nesramna? Na miru bodi, če hočeš, da ti prišijem ta prst nazaj.

ČEMERIKA: Pepelka, boš prišla meni mojo peto? Prenaglila sem se ...

PEPELKA: Ne bi sama vzela niti v roke?

ČEMERIKA: Bi, ampak ne znam ...

MULOKUHA: Pepelka, nauči naju plesati ....

PEPELKA: Kaj mi dasta?

MULOKUHA IN ČEMERIKA *(se spogledata in potem obe v en glas)*: Čevlje!

PEPELKA: A ta sod krvi?

MULOKUHA: Od prave plemkinje so!

PEPELKA: Kar imejta. Sicer pa so tako že moje ...

ČEMERIKA: Vse ti dava, kar imava. Samo nauči naju plesati.

PEPELKA: Ta bo težka ...

MULOKUHA: Pripravljene sva storiti kar koli ...

ČEMERIKA: In nikoli več ne bova hudobni s teboj!

PEPELKA: Nemogoče, nemogoče ...

MULOKUHA: Zakaj nemogoče? Pepelka, nauči naju plesati! Nikoli več ne bova hudobni s teboj.

PEPELKA: Če hočeš plesati, moraš znati zelo veliko stvari. Ker samo, če znaš ... *(stopa iz čevljev v čevlje)* ... pleti gredice, zdrgniti zažgane lonce, brisati prah, vihteti šivanko, zidati gradove v oblakih, skovati meč in odsekati glavo ... samo potem imaš dovolj gibov, da jih lahko skombiniraš – v ples.

ČEMERIKA: Vsega se bova naučili, samo nauči naju plesati!

MULOKUHA: Ja! Ja!

PEPELKA: Ampak vajina stopala ...? Saj sta ranjeni ...

ČEMERIKA: Tako dobro si mi prišla peto, da se mi prilega še bolje, kot prej!

MULOKUHA: Meni pa palec, ljuba sestra ...

ČEMERIKA: In tale tvoja maža, iz cokol čarovnice, dela prave čudeže ...

MULOKUHA (*občuduje svoja stopala*): Jaz nimam niti ene same kraste!

ČEMERIKA: Me pa podplati tako srbijo!!!

PEPELKA: Potem pa naj se ples začne! (*Poje in pleše in Čemeri in Mulokuha ponavljata za njo.*)

Zgodaj vstani,

prinesi vodo,

zakuri v peči,

pomij posodo,

preberi lečo

skuhaj čaj ...

In ne joči, če ne smeš na ples!

Pleši doma, pleši kjer si, in če si sama, pleši za tri!

In ptice nahrani ...

In lačnega konja

in zvestega psa

in mišk ne pozabi ...

Počesi sestri,

osnaži čevlje,

zagni zaponke

in ne joči, če ne smeš na ples!

Pleši doma, pleši kjer si, in če si sama, pleši za tri!

PEPELKA: Dobro vama gre. Če sta za to, predlagam, da od danes dalje vsak dan kako uro skupaj plešemo.

ČEMERIKA: Ja, ja ...

MULOKUHA: Juhuhu! In potem bomo imele nastop!

PEPELKA: Ampak dokler ne menjamo teh trapastih imen, naš ples ne bo perfekten. V ogenj z njimi! *(Si sname ime in ga odvrže na ognjišče.)* Jaz nisem več Pepelka. Jaz iščem svoje pravo ime!

ČEMERIKA *(ponovi za Pepelk):*. Jaz nisem več Čemerika! Jaz iščem svoje pravo ime!

MULOKUHA: In jaz več ne kuham mule in iščem svoje pravo ime!

(Počasen fade out. Deklice stopajo iz čevljev v čevlje in plešejo kolo.)

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: Vajina mati je naročila, da moram jutri oprati težke zavese.

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME ČEMERIKA: Bom jaz, bom jaz ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: In da moram stepsti dolge preproge.

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME MULOKUHA: Bom jaz, bom jaz ....

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: In da moram pomiti okna

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME ČEMERIKA: Bom jaz, bom jaz ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: In povsod pobrisati prah ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME MULOKUHA: Bom jaz, bom jaz ....

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: Živino nahranit ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME ČEMERIKA: Bom jaz, bom jaz ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: Otroke počuvat ....

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME MULOKUHA: Bom jaz, bom jaz ....

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: Zmagat v dvoboju

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME ČEMERIKA: Bom jaz, bom jaz ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: In skuhat polento ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME MULOKUHA: Bom jaz, bom jaz ... A lahko pico?

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: Pesem napisat ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME ČEMERIKA: Bom jaz, bom jaz ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: Drevo zasadit ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME MULOKUHA: Bom jaz, bom jaz ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: Vzet mero stopalu ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME ČEMERIKA: Bom jaz, bom jaz ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: Uklenit nesrečo!

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME MULOKUHA: Bom jaz, bom jaz ....

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: Mačeho obglavit!

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME MULOKUHA: ?

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: Mačeho obglavit!

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME ČEMERIKA: ?

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: Mačeho obglavit!

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME MULOKUHA: ?

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME ČEMERIKA: ?

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: No ali pa tudi ne. Naj vama bo. Ker smo glih sestre. (*Jima ponudi roko.*) Premirje? No, zdaj pa da vidim, kaj sta se naučile? Kako vama gre ples od nog?

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME MULOKUHA: Tako dobro, da že slišim jezdeca, ki prihaja pome, da mi bo dal svoje ime ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME ČEMERIKA: Že vidim njegovega belega konja ...

DEKLICA, KI JI JE BILO NEKOČ IME PEPELKA: Jaz pa ugibam o njegovem dobrem razlogu. Čas za valček še pride, dragi moji. Dokler se vitez za pravimi razlogi ozira, pa plešimo kolo!

